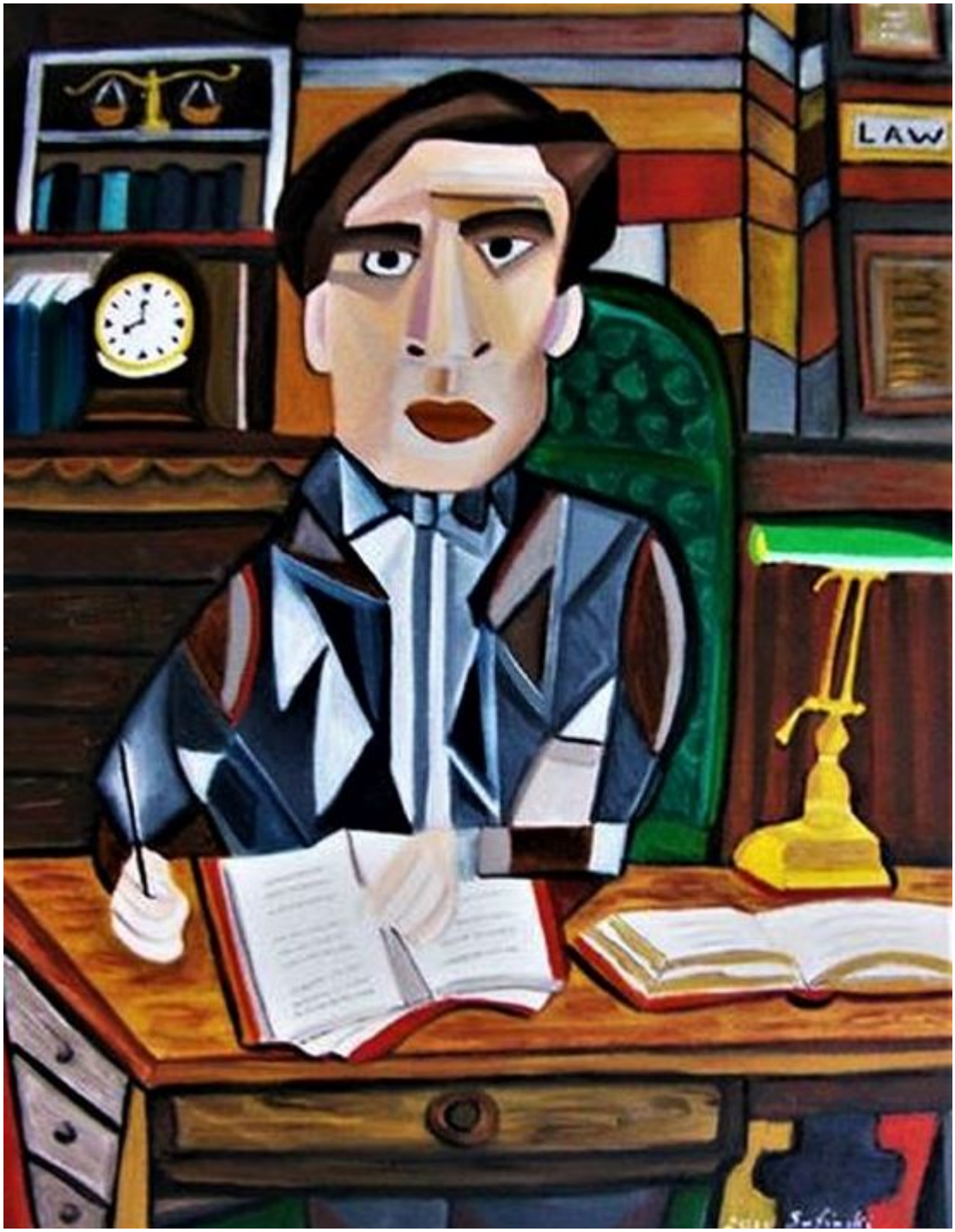
Η Διαθήκη

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 20.10.2014

Ο άνθρωπος με βήμα διστακτικό και συνάμα αποφασιστικό διάβηκε το κατώφλι του δικηγορικού γραφείου. Ο δικηγόρος, από τους πιο γνωστούς της πόλης μας, συναλλασσόταν κυρίως με ανθρώπους της υπαίθρου. Το γραφείο του, με τις ψηλοτάβανες κάμαρες, τα τοξωτά παράθυρα, ένα – δυο τεράστια γραφεία αντίκες, ήταν αρκούντως εντυπωσιακό αλλά συνειδητά μη πολυτελές, ώστε να μην αποθαρρύνονται οι εκτός πόλεως πελάτες – πολλοί έρχονταν με τα ρούχα και τα παπούτσια της δουλειάς, απευθείας από το χωράφι. Ο άνθρωπος μίλησε λίγη ώρα με το δικηγόρο, χαμηλόφωνα και κοφτά. Ο δικηγόρος, μεταξύ άλλων φημιζόταν για την ικανότητά του να είναι σύντομος και περιεκτικός, ιδιότητα συνήθως δυσεύρετη

στην κάστα του. Με το πέρας της συνομιλίας τους φώναξε τη μικρή ασκούμενη. Γράψε σε παρακαλώ της είπε, ένα κείμενο διαθήκης ως εξής : «Εγώ, ο τάδε, μετά τον θάνατό μου επιθυμώ…». Η μικρή ασκούμενη πριν τρέξει να εκτελέσει το έργο, καθώς ήταν φιλομαθής, τον ρώτησε εάν εγείρετο κάποιο νομικό θέμα με την κατάλειψη στη σύζυγο αποκλειστικά της επικαρπίας. Ο δικηγόρος την διαβεβαίωσε ότι αυτό ήταν συνήθης πρακτική στην κερκυραϊκή ύπαιθρο και να μην ανησυχεί. Η μικρή ασκούμενη πληκτρολόγησε το κείμενο και στο τέλος έβαλε και μια ευχή : «Εύχομαι η γυναίκα μου και τα παιδιά μου μετά το θάνατό μου να μείνουν μονιασμένοι και αγαπημένοι.». Έβαλαν τον άνθρωπο να καθήσει σε ένα τραπέζι, έστρωσαν μπροστά του μια κόλλα χαρτί, του έδωσαν ένα στυλό και του είπαν να αντιγράψει με το χέρι του το δακτυλογραφημένο κείμενο. Ο άνθρωπος κάθησε ταπεινά, σαν ένας κακός μαθητής που αντιλαμβάνεται την ανεπάρκειά του, με στητή ράχη, έβγαλε ένα ζευγάρι ταλαιπωρημένα γυαλιά και σφίγγοντας το στυλό άρχισε με μεγάλη προσοχή να αντιγράφει τις λέξεις, χαράζοντας βαθιά τα ι και τα υ, σκαλίζοντας τα ο και τα ω, τονίζοντας, ενώ κάπου – κάπου εμφανιζόταν κι ένα πνεύμα βγαλμένο από τα βάθη της μνήμης του. Πάλευε με το στυλό και τα χαρτί όπως πάλευε και με τη γη, τακτοποιώντας τις υποθέσεις του για μετά το θάνατό του, πασχίζοντας να τα αφήσει όλα στρωτά και νοικοκυρεμένα σαν τη ζωή που έζησε. Ποιός είσαι; Σκέφτηκε η μικρή ασκούμενη. Τι έχουν δει τα μάτια σου; Πώς είναι τα παιδιά σου; Τα αγαπάς το ίδιο ή τα ξεχώριζες; Η γυναίκα σου πέρασε μια ήρεμη ζωή μαζί σου ή βασανίστηκε; Ο άνθρωπος τελείωσε τον κόπο του, υπέγραψε, του έβαλαν το χαρτί σε ένα φάκελο, πλήρωσε, χαιρέτισε και έφυγε. Σε λίγο καιρό έφυγε και η μικρή ασκούμενη από το γραφείο, άνοιξε δικό της. Δεν ξαναείδε ποτέ τον άνθρωπο. Τον σκέφτεται κάθε φορά που την επισκέπτονται για κληρονομικές διαφορές, αδέρφια που τσακώνονται μεταξύ τους και αναπολεί την έγνοια εκείνου του ανθρώπου να φύγει και να τα αφήσει όλα τακτοποιημένα.